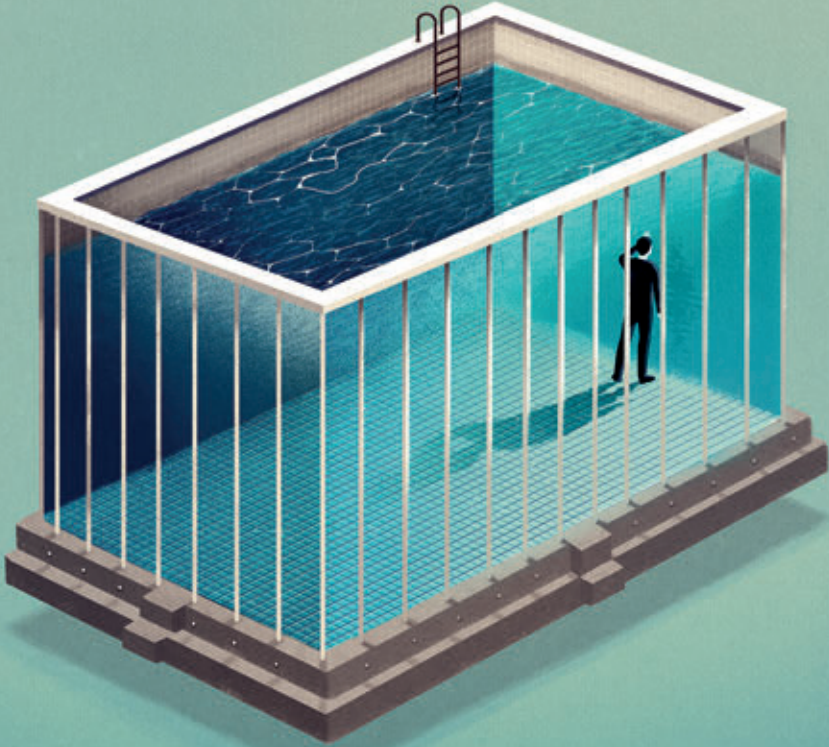

PREMI GONCOURT

el balancí

Jean-Paul Dubois
No tots els homes
viuen al món
de la mateixa manera

Traducció de Pau Joan Hernàndez

edicions
62

JEAN-PAUL DUBOIS

No tots els homes
viuen al món de la
mateixa manera

Traducció de Pau Joan Hernández

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Tous les hommes n'habitent pas le monde de la même façon*
© Éditions de l'Olivier, 2019

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic
i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: setembre del 2020

© de la traducció: Pau Joan Hernández, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. I. I. 30-2020

ISBN: 978-84-297-7873-1

LA PRESÓ DEL RIU

Fa una setmana que neva. De la finestra estant, miro la nit i escolto el fred. Aquí, hi ha soroll. És un soroll particular, desagradable, que fa pensar que l'edifici, com atrapat en unes tenalles fetes de glaç, emet una queixa anguniosa, com si patís i cruixís sota els efectes de la retracció. A aquesta hora, la presó està adormida. Al cap d'un cert temps, quan un s'acostuma al seu metabolisme, la pot sentir respirar en la foscor com un gran animal, tossir de vegades i fins i tot deglutir. La presó se'ns empassa, ens digereix i, arraulits en el seu ventre, ocults als replècs numerats dels seus budells, entre dos espasmes gàstrics, dormim i vivim com podem.

El centre penitenciari de Mont-real, anomenat també de Bordeus pel fet que el van construir damunt l'antic territori del barri epònim, està situat al número 800 del boulevard Gouin Ouest, a la vora del riu Prairies. 1.357 presos. 82 execucions a la forca fins al 1962. En el passat, abans que edificuessin aquest univers de contenció, el lloc devia ser magnífic, amb tot de bedolls, sumacs i herbes altes aixafades pel pas dels animals salvatges. Avui dia, rates i ratolins són els únics supervivents d'aquella fauna.

I com que són de naturalesa poc estalviadora, han repoblat aquest món tancat fet de patiment engabiats. Semblen perfectament adaptats a la presó, i la seva colònia no ha cessat d'estendre's per totes les ales dels edificis. A la nit, es poden sentir clarament els rosegadors anant a la seva per cel·les i passadissos. Per barrar-los el pas, posem diaris enrotllats o roba vella sota les portes o davant les sortides de ventilació. Però és debades. Passen, s'esmunyen, entren i fan el que hagin de fer.

El tipus de cel·la on visc és el que aquí es coneix com un *condo*, és a dir, un condomini, un piset compartit. I si s'ha batejat aquest espai amb aquest mot irònic, és perquè disposa d'una superfície lleugerament superior a la del model estàndard, el qual aconseguix comprimir la humanitat que ens queda en uns sis metres quadrats.

Una llitera, dues finestres, dos tamborets collats a terra, dues tauletes, una pica, un vàter.

Comparteixo aquest recinte amb Patrick Horton, un home que és com un home i mig i que s'ha fet tatuar la història de la seva vida a la pell de l'esquena —*Life is a bitch and then you die*— i la del seu amor per les Harley Davidson a les espatlles i la part alta del pit. En Patrick està pendent de judici per l'assassinat d'un Àngel de l'Infern del capítol de Mont-real, abatut pels seus amics, que sospita ven que era un confident de la policia. Acusaven en Patrick d'haver pres part en aquella execució. I tenint en compte les seves intimidadores proporcions i la seva pertinença a aquella màfia de les motos, que compta amb un magnífic catàleg d'assassinats al seu actiu, tothom s'aparta respectuosament davant en Horton com si es tractés d'un cardenal quan deambula pels passadissos del sector B. I jo, que tothom sap que comparteixo la intimitat de la seva cel·la,

gaudeixo, de retruc, del mateix respecte que aquest estrany nunci.

Fa dues nits que en Patrick gemega adormit. Li fa mal un queixal i té les fiblades característiques d'un abscess. S'ha queixat del dolor diverses vegades al guàrdia, que finalment li ha fet portar Tylenol. Quan li he preguntat per què no s'apuntava a la llista d'espera del dentista, m'ha dit: «Mai de la vida. Si et fa mal una dent, aquesta colla de fills de puta no te l'arreglen, te l'arrenquen. I si són dues dents, el mateix: te les arrenquen totes dues».

Fa nou mesos que convivim i les coses van prou bé. Un destí comú imaginatiu ens va fer arribar aquí gairebé alhora. En Patrick va voler saber de seguida amb qui hauria de compartir cada dia la tassa del vàter. Aleshores, li vaig explicar la meua història, que quedava ben lluny de la dels Àngels de l'Infern, que controlen la totalitat del tràfic de droga de la província i no dubten a fer esclatar guerres ben sorolloses, com les que van fer 160 morts al Quebec entre el 1994 i el 2002, quan es van enfrontar als seus enemics ancestrals, els Rock Machines, els quals serien absorbits poc després pels Bandidos, una absorció que a aquests, d'altra banda, no els havia de sortir de franc, a jutjar pels vuit cadàvers, tots membres de la banda, que es van trobar negligentment repartits entre quatre cotxes amb matrícula d'Ontario aparcats l'un al costat de l'altre.

Quan en Patrick va saber el motiu del meu empresonament, es va interessar per la meua història amb la benignitat d'un mestre gremial que pren consciència de les primeres temptatives maldestres del seu aprenent. Quan vaig haver acabat el meu modest relat, es va gratar el lòbul de l'orella dreta, devorat per un èczema vermellós. «Veient-te, no hauria pensat mai que eres capaç d'una

cosa així. Has fet bé. No en tinguis cap dubte. Jo l'hauria matat».

Potser, al cap i a la fi, havia estat això el que jo havia volgut fer i, segons els testimonis, és sens dubte el que hauria fet si sis persones decidides no haguessin cooperat per immobilitzar-me. En realitat, fora del que m'han explicat, conservo només a la memòria unes poques imatges referides a l'incident pròpiament dit, ja que la meua ment sembla haver fet una tria selectiva abans que recuperés els sentits al servei d'urgències.

«I tant que sí, collons, jo l'hauria matat, el merda aquell. Amb aquesta mena de païos, el que s'ha de fer és obrir-los pel mig». Continuava burxant-se amb els dits l'orella inflamada mentre anava passant el pes del cos feixugament d'un peu a l'altre. Patrick Horton, dominat per una còlera impossible d'interpretar, semblava disposat a travessar els murs per anar a enllestir la feina que jo havia començat i al mateix temps acabat de qualsevol manera. Veient-lo rugint, gratant-se la pell irritada, em va fer pensar en una citació de l'antropòleg Serge Bouchard, especialista en cultures ameríndies: «L'home és un os que ha sortit malament».

La Winona, la meua dona, era una índia algonquina. Jo havia llegit molt Bouchard per aprendre d'ella. No era encara res més que un francès de peus feixucs, que ignorava gairebé totes les subtileses del ritual de la tenda tremolosa, de les regles místiques de la tenda de la sudoració, de la llegenda fundadora de l'os rentador, de la raó predarwiniana segons la qual «l'home descendeix de l'os» i de la història que explica per què «el caribú té taques blanques només sota la boca».

En aquella època, la presó, per a mi, només era un con-

cepte teòric, una facècia dels jocs de taula que t'obligava a passar el teu torn tancat a la casella penitenciària del Monopoly. I aquell món vestit d'innocència sembla fet per durar per sempre, igual que el meu pare, el pastor Johanes Hansen, ocupat a fer vibrar les rodes fòniques d'un orgue Hammond a la seva parròquia protestant ofegada sota diluvis d'amiant beneït; com Winona Mapachee i la seva dolçor algonquina, traçant els viratges als comandaments del seu taxi aeri Beaver per posar suaument clients i flotadors a la superfície de l'aigua de tots els llacs del nord; com la meva gossa Nuk, que tot just acabava de néixer i semblava considerar-me amb la mirada dels seus grans ulls negres com el començament i la fi de totes les coses.

Sí, m'estimava aquell temps ja llunyà en què els meus tres morts encara eren vius.

M'agradaria tant poder agafar el son. Deixar de sentir les rates. Deixar de sentir l'olor dels homes. Deixar d'escoltar l'hivern a través d'un vidre. No haver de menjar més pollastre ros bullit amb aigua greixosa. No haver de córrer més el perill de ser apallissat fins a la mort per una paraula de més o un grapat de tabac. No veure'm obligat a orinar a la pica perquè, a partir de determinada hora, tenim prohibit estirar la cadena. Deixar de veure cada nit Patrick Horton abaixant-se els pantalons, seure a la tassa i defecar tot parlant-me de les «bieles entrecreuades» de la seva Harley, la qual, al ralenti, tremolava «com si tingués calfreds». En totes les sessions actua amb la mateixa parsimònia i s'adreça a mi amb una despreocupació desconcertant, que fa pensar que la seva boca i el seu pensament estan completament deslligats de la seva preocupació rectal. Ni tan sols es molesta a intentar modular les seves flatulències d'esforç. Mentre va acabant, en Patrick conti-

nua il·lustrant-me sobre la fiabilitat dels últims motors, que ara van muntats «sobre tacs silenciadors que en diuen Isolastic», abans de tornar a cordar-se els pantalons com un home que ha acabat la seva jornada i de tancar el vàter amb una tela immaculadament blanca que fa de tapa, en un gest que a mi em sonava al mateix temps com la fi d'un ofici i un *Ite missa est*.

Tancar els ulls. Dormir. És l'única manera de sortir d'aquí, de deixar les rates enrere.

A l'estiu, col·locant-me a l'angle de la finestra de l'esquerra, podia veure les aigües del riu Prairies corrent a tota velocitat cap a l'illa Bourdon, l'illa Bonfoin i el riu Saint-Laurent, que les acollia i al mateix temps les sepultava. Però aquesta nit, res. La neu ho omplia tot, fins i tot la foscor.

Patrick Horton no ho sabia, però algunes nits, cap a aquella hora, la Winona, en Johanes o la Nuk em venien a veure. Entraven a la cella, i jo els veia tan clarament que podia observar amb detall tota la misèria incrustada en aquella habitació. Ells em parlaven, i eren allà, ben a prop meu. En tots els anys passats d'ençà que els havia perdut, anaven i venien pels meus pensaments i allà eren a casa seva, estaven en mi. Deien el que havien de dir, feien les seves coses, s'esforçaven per arranjar el desordre de la meua vida i sempre trobaven les paraules que acabaven per portar-me cap al somni i la pau de la nit. Cadascun a la seva manera, segons el seu paper i les seves atribucions, em donaven suport sense jutjar-me mai. Sobretot, des que era a la presó. Igual que jo, no sabien com havia pogut passar tot plegat, ni per què tot s'havia ensorrat tan ràpidament, en pocs dies. No venien per desenterrar l'origen

de la desgràcia. Només s'esforçaven per reconstituir la nostra família.

Els primers anys, m'havia resultat enormement difícil acceptar la idea d'haver de viure amb els meus morts. Escoltar la veu del meu pare sense moure'm, com quan era petit, quan vivíem a Tolosa i la mare ens estimava. En el cas de la Winona, la incomoditat es va dissipar molt ràpidament, de tant com ella m'havia preparat amb la llegenda d'aquell inframon algonquí a l'interior del qual conviuen els vius i els morts. Em deia sovint que no hi havia res de més normal que acceptar aquest diàleg amb els difunts que vivien ara en un altre univers. «Els nostres avantpassats continuen una altra existència. I si se'ls enterra amb tots els seus objectes, és perquè també puguin continuar amb les seves activitats». M'agradava molt la fràgil lògica d'aquell món construït manualment amb esperança i amor. S'hi enviaven aquelles eines unides als seus propietaris difunts i suposant que podrien funcionar, en el cas que fossin elèctriques, en tots els voltatges i connectades a tots els tipus d'endoll dels mons invisibles. Pel que feia a la Nuk, la meua gossa, que ho sabia tot sobre el temps, els homes i les lleis de l'hivern, que ens llegia com llibres oberts, venia senzillament a estirar-se al meu costat, com havia fet sempre. Sense intercessió de xamans, confiant senzillament en el record de la meua olor, m'havia trobat. Després d'haver fet un viatge per les tenebres, havia tornat, senzillament, a casa i s'havia acomodat al meu costat per continuar així la nostra vida en comú allà on l'havíem deixat.

Em van tancar a la presó de Bordeus el mateix dia de l'elecció de Barack Obama, el 4 de novembre del 2008. Per a mi, va ser una jornada llarga i esgotadora, amb el

meu trasllat al tribunal, l'espera als passadissos del palau de justícia, la compareixença davant el jutge Lorimier, el qual, malgrat un interrogatori més aviat benèvol, semblava que només tingués al cap un munt de preocupacions personals, l'al·legat fantasmagòric del meu advocat depressiu, que m'anomenava *Janssen*, s'inventava per a mi un «llarg historial psiquiàtric», feia la sensació d'estar tot just descobrint el meu cas o defensant el d'un altre, l'espera del veredict, la seva lectura mastegada per en Lorimier, la quantia de la pena, dos anys en ferm, que es perd en la memòria de la sala, la pluja torrencial durant el viatge de tornada, els embussos de trànsit, l'arribada a la presó, la identificació, el desagradable escorcoll, tres dies en una cel·la de la mida d'un aparcament de bicicletes, «tanca la boca, aquí tu tanques la boca», un matalàs a terra, dejeccions de rates, clínexs usats una mica pertot arreu, una vaga olor d'orina, la safata del sopar, pollastre, negra nit.

Un mes abans que Barack Obama s'instal·lés definitivament a la seva residència de la Casa Blanca, jo també vaig ser traslladat al meu nou allotjament, el *condo* que compartim encara avui Patrick Horton i jo. Aquesta mudança em va permetre sortir de l'infern de les galeries del sector A, on la violència i les agressions marcaven les hores del dia i de vegades també les de la nit. Aquí, tot i que no estic del tot a l'abric d'una agressió, i gràcies al pedigrí i a la corpulència d'en Horton, la vida és més acceptable. I a més, quan la incomoditat amb un mateix i el pes del temps es converteixen en una càrrega massa feixuga, n'hi ha prou d'abandonar-se al ritme lent i tossut del rellotge de la presó, sotmetre's a l'agenda dels seus «règims de vida»: «7 h, obertura de les cel·les. 7.30 h, servei d'esmorzar. 8 h, activitats sectorials. 11.15 h, dinar. 13 h, activitats

sectorials. 16.15 h, sopar. 18 h, activitats sectorials. 22.30 h, tancament de les cel·les. Prohibit fumar a l'interior i a l'exterior de l'establiment. Béns no autoritzats: consoles de jocs, ordinadors, telèfons mòbils, fotografies de tipus pornogràfic. El llit ha d'estar fet abans de les 8 i la neteja, cada matí, abans de les 9».

Per a mi, és una sensació molt estranya haver-me de trobar organitzat i lliure de responsabilitats fins a aquest punt. Durant vint-i-sis anys, vaig exercir al barri d'Ahuntsic, a menys d'un quilòmetre de la presó —al començament, em resultava terriblement pertorbador estar tancat tan a prop de casa— la feina, molt exigent, de superintendent d'un edifici, una mena de conserge mag, de factòtum de primer ordre capaç de posar en ordre i reparar tot un petit món precís, un univers complex fet de cables, tubs, canonades, connexions, derivacions, columnes, sobreeixidors, comptadors, un petit món juganer que sempre estava disposat a desllorigar-se, plantejar problemes, crear avaries que calia reparar amb urgència tot posant en joc memòria, coneixements, tècnica, capacitat d'observació i de vegades una mica de sort. A l'edifici Excelsior, jo era una mena de *deus ex machina* a qui havien confiat la cura, el manteniment, la vigilància i el bon funcionament d'un conjunt de seixanta-vuit habitatges. Tots els residents eren propietaris del seu pis i gaudien d'un jardí comunitari amb arbres i parterres de flors, una piscina climatitzada que s'omplia amb 230.000 litres d'aigua purificada amb sal, un pàrquing subterrani immaculat amb el seu espai de rentatge, un gimnàs, una entrada amb saló d'espera i recepció, una sala de reunions anomenada «Fòrum», vint-i-quatre càmeres de vigilància i tres grans ascensors de la marca Kone.

Durant vint-i-sis anys, vaig dur a terme una tasca gegantesca, estimulants; esgotadora també, per tal com no s'acabava mai; pràcticament invisible, perquè consistia senzillament a mantenir dins l'equilibri de la normalitat seixanta-vuit unitats sotmeses a l'erosió del temps, del clima i de l'obsolescència. 9.500 dies de vetlla, de vigilància, d'intervencions, 9.500 dies d'investigacions, de verificacions, de visites als terrats, de patrulles per les plantes, 104 estacions d'anar de vegades més enllà de les meves atribucions per ajudar la gent gran, consolar les vídues, visitar els malalts o fins i tot acompanyar els morts, com va passar en dues ocasions.

Crec que l'educació que em va transmetre Johanès Hansen, pastor protestant de professió, va tenir molt a veure amb l'abnegació que vaig haver de demostrar al llarg de tots aquells anys per mantenir el conjunt en funcionament. Exercir d'aquesta manera, treballar discretament, acomplir dia rere dia tasques ingrates amb seriositat i minuciositat no em semblava aliè a l'esperit de la Reforma tal com en Johanès el defensava a les seves esglésies.

No en sé res de l'home que, després de mi, s'ha fet càrrec de la feina i ha acceptat de viure a les vísceres d'aquell edifici residencial. Ni sé quin aspecte tenen avui les entranyes de l'Excelsior. Només sé que trobo a faltar enormement aquell petit món imaginatiu de seixanta-vuit unitats, capaç de produir una infinita combinació d'avaries, preocupacions i enigmes per resoldre.

A vegades, parlava amb les coses i amb les màquines, i tenia la debilitat de creure que alguns cops em comprenien. Ara, em queden en Horton, la seva dent i les seves bieles.

Jo, que durant tant de temps vaig administrar i regir el bon funcionament de l'Excelsior, em veig ara limitat a

l'emol·lient «règim de vida» del meu nou *condo*, 8 h, activitats sectorials; 16.15 h, sopar; 21 h, excrements de l'Àngel de l'Infern; 22.30 h, tancament de les cel·les i a dormir.

Aquest matí, tan bon punt s'ha despertat, en Patrick ha cridat el guàrdia i ha demanat una visita urgent al dentista. Li fa més por que un raid salvatge dels Bandidos. La galta se li havia inflat durant la nit i el dolor l'exasperava. Anava amunt i avall per la cel·la com un insecte atrapat en un pot. «No t'emprenyarà fer també el meu llit aquest matí? La puta dent em fa massa mal. Això em ve del pare. Ell també tenia les dents podrides. Sembla que és cosa de la genètica. Com? Jo què sé, no m'emprenyis ara amb preguntes idiotes, avui no és un bon dia. Em cago en el cony de dentista. A més, sembla que fa la mateixa cara de guillat que en Nicholson. Quina hora és? Aquest dat pel cul encara deu ser a casa seva fent-se una palla davant els seus cereals de merda. Et dic una cosa, més li val a en Nicholson fer-me un tractament de primera classe, que si no, creu-me que l'obro pel mig, el fill de puta. Quina hora és? Merda».

Per a en Patrick, sobretot quan té mal de queixal, la gent es divideix en dues categories ben diferenciades. Aquells que coneixen i aprecien les vocalitzacions de les bieles entrecruades d'una Harley Davidson. I aquells, molt més nombrosos, ignorants dels «isolàstics», que mereixen ser «oberts pel mig».

Aquest matí, he de tenir una entrevista amb un tal Gaëtan Brossard, un funcionari de l'administració penitenciària encarregat d'instruir els expedients d'excarcercació abans de transmetre'ls al jutge. Ja vaig parlar amb en Brossard fa tres o quatre mesos. El seu físic desprèn una sensació tranquil·litzadora i el seu rostre, tret d'un motlle

de Viggo Mortensen, acompanya bé el seu paper de controlador benèvol.

La nostra primera entrevista havia estat de curta durada. Ni tan sols va obrir la carpeta que contenia l'informe del meu procés.

«La nostra trobada d'avui és purament formal, senyor Hansen, i l'ha d'entendre com una simple presa de contacte. A la vista dels greus fets de què és culpable, m'és malauradament impossible d'examinar o de plantejar, a hores d'ara, qualsevol classe de posada en llibertat, ni tan sols de llibertat vigilada. Ens podem veure d'aquí a uns mesos i, si té uns bons informes de conducta, potser ens podrem plantejar alguna cosa».

En Brossard no ha canviat gens. M'he fixat en un detall que no m'havia cridat l'atenció la primera vegada. Quan no parla, en Gaëtan té tendència a ensumar-se els caps dels dits. A cada inspiració, els narius se li dilaten, per a, tot seguit, segurament tranquil·litzades en reconèixer els efluvis de molècules familiars, recuperar la forma original.

«Seré sincer amb vostè, senyor Hansen. Els seus informes són tots excel·lents i defensen de manera evident que jo transmeti el seu cas al jutge amb una opinió favorable. Però, abans, m'ha de convèncer que ha pres consciència de la gravetat del seu acte i que, en plena consciència, se'n penedeix. Se'n penedeix, senyor Hansen?».

Segurament, hauria hagut de dir el que estava esperant, hauria hagut de confondre'm en excuses, expressar uns remordiments sincers i profunds, desplegar tota una comèdia de penediment, reconèixer que el que va passar aquell dia em resultava del tot incompreensible, demanar perdó a la víctima pels patiments que li havia infligit, i, en

acabar el meu acte de contrició, acotar el cap, aclaparat per la vergonya.

Però no vaig fer res de tot això. De la meua boca no va sortir ni una paraula, res, el meu rostre es va mostrar tan inexpressiu com una màscara de ferro i fins i tot vaig haver de fer un gran esforç per no confessar a Viggo Mortensen que lamentava amb tota la sinceritat del món no haver tingut prou temps o no haver tingut prou forces per trencar-li tots els ossos de la carcassa a aquell tipus menyspreable, pagat de si mateix i repugnant.

«Reconec que esperava una altra cosa de vostè, senyor Hansen. Una reacció més apropiada. Quan llegeixo el seu dossier, quan examino el seu recorregut i el seu passat, tinc molt clar que aquest no és el seu lloc. Amb tot i això, em temo que a causa de la seva insistència a no voler qüestionar el que va fer, es veurà obligat a quedar-s'hi encara un cert temps. I això és ben lamentable, senyor Hansen. Cada dia passat en aquesta presó és un dia de més. Que no hi ha ningú que l'espera a fora?».

Com podia explicar-li que en aquell moment ningú no m'esperava a fora, però que, en canvi, a la mateixa habitació on ens trobàvem —en podia sentir la respiració—, la Winona, en Johanes i la Nuk estaven esperant al meu costat, educadament, des de feia una estona, que ell marxés?

En Patrick ha tornat de la seva visita al dentista encara sota els efectes de la injecció anestèsica, bavejant una saliva vermellosa als plecs d'un mocador de paper. Sembla evident que el seu encontre amb en Nicholson ha acabat malament.

«Aquella escòria me l'ha arrencat. Ja ho sabia, collons, m'havien avisat. Però aquell merda no m'ha deixat triar.

M'ha dit que no podia fer res per salvar-me la dent i que, a més, tenia un abscess enorme. M'ha ensenyat no sé quina collonada en una radiografia tot dient: "És aquí, ho veu, el té infectat de mala manera". No em toquis els ous, jo que li contesto, fes el que hakis de fer, però t'aviso: si em fas mal, ets home mort. Amb el que m'ha endinyat a la geniva n'hi havia per fer adormir tot el puto poble on vaig néixer. Saps, no sé quan sortiré, però et puc jurar que, tan bon punt sigui al carrer, vaig a buscar aquell merdós i l'obro pel mig».

Per a aquesta nit, anuncien una temperatura de 28 sota zero; 34 sota zero amb el coeficient eòlic. D'aquí a quatre dies, serà el 25 de desembre. En Nicholson celebrarà el Nadal envoltat de tota la seva família d'impecable dentició paternalment blanquejada. La filla segona portarà encara el seu aparell d'ortodòncia i la mare li prometrà que és el darrer hivern que ha de passar amb tota aquella ferralla a la boca. A la casa, com a totes les cases de la ciutat, brillarà i farà pampallugues una gran varietat de boles i de llums ridículs, els grans magatzems faran sonar nades per lubricar les targetes de crèdit i, en un ballet demencial, tota mena d'objectes inútils i dispendiosos extret del no-res per tornar-hi de seguida, transitaran de mà en mà, mentre les ràdios estaran encantades de programar per a l'ocasió *All I want for Christmas is you*.

Aquí, quan arribi la nit, un sacerdot vingut a menys vindrà a dir a correuita una missa reglamentària per als amants de les genuflexions, i, sense creure-hi de debò, prometrà a tothom que un dia seurà a la dreta del seu creador, abans de guillar al més ràpidament possible per anar a respirar l'olor jove d'una escolania. Pel que fa a nosal-

tres, descreguts, impius, bandits ocasionals i criminals musculosos, rebrem una ració doble de pollastre amb salsa Gravy acompanyat d'una mena de coca de crema d'erable de la de tota la vida. En començar el meu plat, amb tota la seriositat del món, desitjaré un bon Nadal a en Patrick. I ell, tot mastegant la seva au submisa, em contestarà: «No em toquis els ous amb les teves collonades».